

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a Bizottság 2008. december 5-i SG.E.3/RG/mbp D(2008) 10067. sz. határozatát, amely egyes magánszemély kérelmezőknek hozzáférést biztosított a német hatóságok által a 2005/4569. sz. kötelezettségszegési eljárás keretében benyújtott dokumentumokhoz, annak ellenére, hogy a szövetségi kormány a 1049/2001/EK rendelet 2. cikkének (5) bekezdése alapján tiltakozott ez ellen;
- az Elsőfokú Bíróság a Bizottságot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes a Bizottság 2008. december 5-i határozatát vitatja, amely egyes kivülálló magánszemélyeknek hozzáférést biztosított a német hatóságok által egy kötelezettségszegési eljárás keretében benyújtott dokumentumokhoz, annak ellenére, hogy a szövetségi kormány tiltakozott ez ellen.

Keresetének alátámasztása érdekében a felperes előadja, hogy a megtámadott határozat sérti a 1049/2001 rendelet ⁽¹⁾ 4. cikkének az EK 10. cikk szerinti, a Közösség és a tagállamok közötti jóhiszemű együttműködés elvével együtt értelmezett (5) bekezdését.

A 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése lehetőséget biztosít a tagállamok számára, hogy a beleegyezésüktől tegyék függővé a saját hatóságaiktól származó és a közösségi intézmények birtokában lévő dokumentumok hozzáférhetővé tételét. A Bizottságnak nincs joga ahhoz, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadásának a 1049/2001 rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésében szabályozott okait saját maga átfogóan vizsgálja. A Bíróság a C-64/05. P. sz., Svédország kontra Bizottság és társai ügyben hozott ítélete ⁽²⁾ kimerítően felsorolt kritériumokat állapított meg arra nézve, hogy az érintett közösségi intézmény a tagállam tiltakozását mikor hagyhatja figyelmen kívül, és mikor ítélni meg saját maga, hogy a 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében foglalt megtagadási okok fennállnak-e: a tiltakozásnak vagy „teljesen megalapozatlan[nak]”, vagy pedig olyan jellegűnek kell lennie, amely „nem kapcsolódik” a megtagadási okokhoz.

Az EK 10. cikk szerinti, a Közösség és a tagállamok közötti jóhiszemű együttműködés elvét figyelembe véve a fentiekből az következik, hogy a 1049/2001 rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdése szerinti megtagadási okok fennállásának megítélése főszabály szerint a tagállam feladata. A Bizottság a beleegyezés megtagadását csak kivételesen hagyhatja figyelmen kívül, amennyiben a megtagadásnak a tagállam általi indokolása nem felel meg a fenti kritériumoknak. Ezt követeli meg a 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdésével történő egybevetés is. Az ítélezési gyakorlatban megfogalmazott mindkét szempont esetében olyan lényeges formai követelményekről van szó, amelyeknek tartalmilag az EK 253. cikk szerinti indokolási kötelezettséghez kell igazodniuk. A jogszerűség olyan szempontból történő vizsgálata, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása megfelel-e a 1049/2001 rendelet 4. cikke (1)–(3) bekezdésének, a közösségi bíróság, nem pedig a Bizottság feladata.

A felperes másodlagosan arra hivatkozik, hogy még ha a Bíróság a C-64/05. P. sz. ügyben kialakított ítélezési gyakorlatot akként is értelmezné, hogy a 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése szerinti tagállami tiltakozás a közösségi intézményre nézve csak akkor kötelező, ha az megfelel e rendelet 4. cikke

(1)–(3) bekezdésének, a Bizottság akkor is csak azt vizsgálhatta volna, hogy a tagállam által előadott indokolás nyilvánvalóan téves-e. A Németország által a megtagadás okaként előadott indokolás azonban semmiképp sem tekinthető nyilvánvalóan tévesnek.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.)

⁽²⁾ A Bíróság C-64/05. P. sz., Svédország kontra Bizottság és társai ügyben 2007. december 18-án hozott ítélete (EBHT 2007., I-11389. o.)

2009. február 20-án benyújtott kereset — Química Atlántica kontra Bizottság

(T-71/09. sz. ügy)

(2009/C 113/74)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: Química Atlántica, L.^{da} (Lisszabon) (képviselő: J. Teixeira Alves ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

Az Elsőfokú Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Bizottság köteles lett volna a Tunéziából importált dikalciumfoszfát besorolási és vámkezelési feltételeit harmonizáló intézkedéseket elfogadni;
- állapítsa meg, hogy a Bizottság ez irányú mulasztása lényeges különbségeket okozott a Portugáliában bejelentett áruk vámkezelése vonatkozásában a más tagállamokban bejelentett árukkal összehasonlítva, amely tagállamok gazdasági szereplői a földrajzi közelség okán versenyeznek az ezen árukat Portugáliában bejelentő gazdasági szereplőkkel;
- kötelezze a Bizottságot a dikalciumfoszfát tarifális besorolásának harmonizációjára;
- kötelezze a Bizottságot annak figyelembevételére, hogy a foszfát szervesetlen termék, amely savnak ásványokhoz való hozzáadásából következő kémiai reakció eredménye, következőképpen besorolása eleve kizárható a Közös Vámtarifá első huszonnégy fejezetéből;
- kötelezze a Bizottságot olyan intézkedések elfogadására, amelyek biztosítják, hogy az egyes tagállamokban elfogadott besorolás harmonizált legyen, és tiszteletben tartja a megfelelő értelmezési kritériumokat;
- állapítsa meg, hogy a felperes jogosult azon vámösszegek visszatérítésére, amelyet a felperesnek kellett fizetnie a 2835 52 90 vámtarifaszám esetén irányadó vám alkalmazásából eredő összegen túl;

— a Bizottságot kötelezze az eljárás költségeinek és a felperes által elkerülhetetlenül viselt költségek, nevezetesen az utazás, a tartózkodás és az ügyvédi tiszteletdíj költségeinek fizetésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes Tunéziából importált dikalciumfoszfátot értékesít, amelyet 1994-ig kalciumhidrogén-ortofoszfát (dikalciumfoszfát) megnevezéssel jelentett be vámkezelésre a 2835 52 90 KN-kód alatt. A portugál hatóságok megkövetelték, hogy a dikalciumfoszfát a KN 2309 90 98 KN-kód alatt kerüljön bejelentésre, mint a magas vámmal sújtott „állatok etetésére szolgáló készítmény — más”. Ugyanakkor a Tunéziából származó és az EU-ba importált teljes dikalciumfoszfát mennyiséget felvevő Franciaországban, Egyesült Királyságban és Spanyolországban ezen áru a vámentes 2835 52 90 kód alá került besorolásra.

A felperes azt kérte, hogy a Bizottság fogadjon el a dikalciumfoszfát tarifális besorolásának harmonizációjára vonatkozó intézkedéseket, a Bizottság azonban nem válaszolt. 2005 óta késlekedik a dikalciumfoszfát harmonizációjára vonatkozó határozat meghozatala. 2008 decemberében a Bizottság kifejezett, nemleges tartalmú jogi aktust fogadott el, amely egyfelől megállapította, hogy a dikalciumfoszfátnak a 2309 vámtarifaszám alá történő sorolása állandó és egységes gyakorlat a tagállamokban, másfelől pedig — következképpen — megtagadta, hogy a besorolást egységesítő intézkedéseket fogadjon el. A Bizottság rendelkezik azon eredeti dokumentumokkal, amelyek bizonyítják, hogy a Közösség legnagyobb ellátójától, Tunéziából importált dikalciumfoszfátot Franciaországban és Spanyolországban a 2835 52 90 kód alá sorolják, és a Bizottság rendelkezik azon eszközökkel, hogy megtudja, hogy — többek között — az Egyesült Királyság is ezt a besorolást fogadta el. Csak féligazságnak minősül az a megállapítás, hogy a többi tagállamban nem okoz problémákat a dikalciumfoszfát besorolása, mivel nem tartalmazza azt a tényt, hogy a többi tagállam nem importál dikalciumfoszfátot Tunéziából. A Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Tunéziából származó dikalciumfoszfát összetétele nagyon hasonló a más országokból importált helyettesítő anyagok összetételével, ezt azonban nem tette meg, jóllehet ismeretében volt egy franciaországi kötelező tarifális felvilágosításnak. A Bizottságnak a felperes panaszára adott válasza jogszerűvé teszi az eltérő — és mint ilyen — téves tarifális besorolásokat, valamint téves előfeltevéseken alapul, és a Bizottság végül is semmiféle harmonizációs intézkedést nem fogadott el a besorolási kritériumok vonatkozásában, és fenntartotta a korábbi bizonytalan állapotot.

A portugál bíróságok jóváhagyták a portugál vámhatóságok határozatait, és nem terjesztettek előzetes döntéshozatali kérelmet a Bíróság elé, jóllehet kötelesek lettek volna erre. A Tunéziából dikalciumfoszfátot importáló valamennyi tagállamban ez az áru a 2835 92 90 kód alatt kerül bejelentésre. Ez a besorolási eltérés, amely a vám kiszabásában tükröződik, kizorította a felperest a spanyol piacról, ahol a dikalciumfoszfát vámentes, mivel a 2835 52 90 kód alá kerül besorolásra.

2009. február 20-án benyújtott kereset — Franciaország kontra Bizottság

(T-79/09. sz. ügy)

(2009/C 113/75)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Francia Köztársaság (képviselők: E. Belliard, G. de Bergues és A.-L. Vendrolini meghatalmazottak)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

- Az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Jelen keresettel a felperes a 2008. december 10-i C(2008) 7846 végleges bizottsági határozat megsemmisítését kéri, amelyben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a szakmaközi szervezetek által az általuk képviselt szakmák képviselőitől az e szervezetek által kifejtendő tevékenységek finanszírozása céljából beszédett, kötelezővé vált önkéntes járulékok az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak minősülő intézkedés.

Keresete alátámasztására a felperes az ügy érdemét illetően a következő jogalapot terjeszti elő:

- az EK 87. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatás fogalmának téves értelmezése, amennyiben a Bizottság — azzal szemben, amit a francia kormány állít — úgy ítélte meg, hogy e kötelező önkéntes járulékok adójellegű járulékok, vagyis állami bevételt képeznek, miközben:
 - a szakmaközi szervezetek elismerésének, csakúgy mint a szakmaközi megállapodások kiterjesztésének eljárása nem tekinthető az állam által előzetesen megfogalmazott, meghatározott politika végrehajtása állami eszközöknek;
 - a kötelező önkéntes járulékok alapját, összegét, rendelkezését és felhasználását a szakmaközi szervezetek határozzák meg megállapodásaikban, a hatóságok egyik szakaszban sem avatkoznak be;
 - a kötelező önkéntes járulékokat azon tevékenységek finanszírozására kell felhasználni, amelyekre a járulékokat szánták, és soha nem lehet azokat a hatóságok rendelkezésére bocsátani;
 - a kötelező önkéntes járulékok fizetésére kötelezettek szükségszerűen élvezik a járulékból finanszírozott tevékenységek előnyeit, és a hálózat gazdasági szereplőinek összessége viseli annak költségeit az érintett termék eladójaként vagy vevőjeként.